

og Rosinerne — har jo i saa høj Grad maattet gøre Tjeneste under den Agitation, der gik forud for de sidste Valg, saa man ikke har følt sig rigtig hyggelig ved nu selv at skulle forelægge den blot med et Par Ændringer, som lader langt den vigtigste Del af Loven, baade finansielt og toldpolitisk set, tilbage. Man havde dog saa let kunnet blive af med denne fordærvelige Lov blot ved ganske stille at lade den løbe ud den 30. Juni. Det var et Tilbagetog, der foregik her, fra de voldsomme Ord, man har brugt om Loven ved tidligere Lejligheder og navnlig under Valgkampagnen, og dette Tilbagetog skulde saa dækkes ved et Angreb paa den tidligere Regering.

Der blev sagt af den højtærede Finansminister, at Udgifterne til Inventar til de nye Administrationsbygninger og til Randers—Hadsund-Banen ikke havde fundet Udtryk ved Forslag om Forhøjelse af Summerne paa de vedkommende Finanslovi-konti. Hertil er blot det ene at sige, at Inventarbeløb og eventuelle Merudgifter til Privatbaner altid er blevet taget ved Tillægsbevilling. Det er ganske regulære Tillægsbevillingsudgifter, og det er heller ikke rimeligt at gøre det anderledes, for hvor store de virkelige Udgifter paa disse Konti vil blive, kan ikke bedømmes, før vi kommer ret langt ind i indeværende Finansaar.

Overskridelsen af Bevillingen til Hjemmet for Vanføre dvælede derefter den højtærede Finansminister ved. Naar den Overskridelse, som falder paa Finansaaret 1923—24, ikke er kommet med paa Tillægsbevillingsloven for dette Finansaar, skyldes det, at jeg intet Forslag har faaet derom fra Undervisningsministeriet, og det skyldes rimeligvis igen, at Tillægsbevillingsloven paa Grund af Valgene maatte gøres færdig paa et meget tidligere Tidspunkt end sædvanlig. Den højtærede Finansminister beklager sig nu meget bittert over, at han saa maaske faar to Tillægsbevillingsbeløb for denne Institution paa Loven for 1924—25. Men jeg kan oprigtigt talt ikke dele den dybe Bekymring, han lagde for Dagen i saa Henseende; jeg har nemlig som Finansminister været ude for ganske andre Ting. Paa Tillægsbevillingsloven for 1920—21, min første Tillægsbevillingslov, maatte jeg opføre foruden Udgifter for Kornordningen for 1920—21, som jo naturligt hørte hjemme her, tillige en Kornlovsudgift, som faldt paa den afgaaede Regerings sidste Aar, 1919—20; og det var ikke et lille Beløb paa 325 000 Kr., det drejede sig om, men et Beløb paa ikke

mindre end 34 153 000 Kr., som maatte opføres foruden Tillægsbevillingerne for det Finansaar, som Tillægsbevillingsloven angik. Men jeg fandt ikke paa at beklage mig i den Anledning over min højtærede Forgænger og havde heller ingen Anledning dertil.

Naar saa den højtærede Finansminister mener, at der kommer et lignende Underskud i Aar, og at der derfor burde være optaget større Beløb paa Finanslovsforslaget for 1924—25, tror jeg, han er paa Vildspor der. Han ved jo ikke, hvad Underskuddet bliver; og bliver det noget, maa det efter den Praksis, vi har, optages paa Tillægsbevillingsloven og ikke paa Finansloven; derved faar det nemlig Karakter af en Normalbevilling til Hjemmet for Vanføre. Og naturligvis kan det overvejes, hvorvidt denne Normalbevilling til Hjemmet for Vanføre bør forøges; men den bør ikke forøges paa Grund af Drittsudgifter, der fremkaldes ved Forhold af forbigaaende Natur.

Endelig er der de to Kassebeholdningsposter. Om Hvedemelskontoen, som den højtærede Finansminister omtalte, er der intet meddelt mig; og naar jeg intet har faaet meddelt derom fra vedkommende Ministerium, er det rimeligvis, fordi denne Konto endnu ikke var afsluttet. Det er Resten af en Varekonto, som jeg overtog i 1920; ligeledes som en Del af Kassebeholdningen. Denne Varekonto var den 31. Marts 1920 opgjort til 40 614 000 Kr. Den er nu efterhaanden nedbragt ved Udgiftsbevillinger paa Tillægsbevillingslovene saaledes, at den den 31. Marts 1923 kun var 995 000 Kr. Den anden Post var Mellemregningskontoen med den internationale Kommission. Denne Post er jeg ikke længe før min Afgang blevet gjort opmærksom paa som en Konto, der snart burde slettes ved en Udgiftsbevilling; men da der efter Forespørgsel blev meddelt mig, at der endnu kunde ventes enkelte mindre Udgifter, ansaa jeg det for rigtigst at vente og at opføre den paa Tillægsbevillingsloven for 1924—25.

Den højtærede Minister har talt om det utilbørlige i at have Poster af denne Art i Kassebeholdningen, og han talte om „en Regering, der paa denne Maade har haft en Kassebeholdning, som stod der bogholderimæssigt, men Pengene var forsvundet allerede for 3—4 Aar siden“. Den Forargelse, den højtærede Minister her kalder paa, kan han kun faa Folk til at dele, som ingen Anelse har om, hvordan vort Kasse- og Regnskabsvæsen er indrettet. Denne Ordning har jeg ikke opfundet, men den er blevet fulgt af de forskellige Finansministre, siden den Gang disse Forhold i Henhold til Indstil-